

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1246 ²	Κυριακὴ τῶν Βαΐων (Ἰω. 12,1-18) 13 Ἀπριλίου 2014 (2006) πρωί	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ὁ βασιλεὺς τῶν καρδιῶν

«Ἰωαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου» (Ἰω. 12,13)

Πολλές περιπτώσεις, ἀγαπητοί μου, ἀναφέρει ἡ ἱστορία καὶ ἡ σύγχρονη ζωὴ, ποὺ οἱ λαοὶ ἀναστενάζαν καὶ ἀναστενάζουν κάτω ἀπὸ τὴν **διακυβέρνησι σκληρῶν βασιλέων** καὶ στυγνῶν τυράννων. Εἶνε δὲ τραγικὴ εἰρωνεία, ἐκεῖνοι ποὺ ὑψώνουν κάποιον στὴν ἐξουσία, οἱ ἴδιοι ἔπειτα νὰ ὑποφέρουν ἀπὸ τὸν ἀπάνθρωπο τρόπο ποὺ αὐτὸς τοὺς διοικεῖ.

Σήμερα ὅμως, Κυριακὴ τῶν Βαΐων, τὸ εὐαγγέλιο ὁμιλεῖ γιὰ ἕναν **ἄλλο βασιλέα**, ποὺ δὲν ἔχει καμμία σχέσι μὲ τοὺς βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες τῆς γῆς. Ἐκεῖνοι στηρίζουν τὴν ἐξουσία τους στὴν πίεσι καὶ τὴ βία, αὐτὸς στὴν ἀνοχὴ καὶ τὴν ὑπηρεσία· ἐκεῖνοι στηρίζονται στὴν κολακεία καὶ τὸ ψέμα, αὐτὸς στὴν εἰλικρίνεια καὶ τὴν ἀλήθεια· ἐκεῖνοι στὴ δημαγωγία καὶ τὴν ἀπάτη, αὐτὸς στὴν εὐθύτητα καὶ τὴν ἀγάπη.

Ὅλη του ἡ ζωὴ αὐτὸ δείχνει. Ἰδιαιτέρως ὅμως τὰ γνωρίσματα αὐτὰ φαίνονται σήμερα, ποὺ ἔρχεται γιὰ τελευταία φορὰ στὴν πρωτεύουσα τοῦ Ἰσραὴλ, γιὰ νὰ κἀνη τὸ τελευταῖο πάσχα τῆς ἐπιγειοῦ ζωῆς του, τὸ τελευταῖο ἰουδαϊκὸ πάσχα, καὶ νὰ ἐγκαινιάσῃ τὸ δικό του πάσχα, τὸ **πάσχα τῆς Ἐκκλησίας** του.

***

Τὸ **πάσχα** ἦταν ἡ μεγαλύτερη ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων. Τὴν ἡμέρα αὐτὴ οἱ Ἰουδαῖοι ἐώρταζαν μεγαλοπρεπῶς τὴν ἀπελευθέρωσί τους ἀπὸ τὴν τυραννία τῶν φαραῶ, τῶν βασιλέων τῆς Αἰγύπτου. Τὴ μεγάλη αὐτὴ ἑορτὴ τους θεωροῦσαν εὐτύχημα καὶ ἰδιαίτερη εὐλογία τῆς οἰκογενείας τους, ἂν μπορούσαν νὰ τὴν ἐορτάσουν στὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου ἦταν καὶ ὁ ναὸς τοῦ Σολομῶντος. Γι' αὐτὸ τὶς παραμονὲς τοῦ πάσχα χιλιάδες κόσμος, ἄντρες γυναῖκες καὶ παιδιὰ, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ξεκινούσαν ἀπὸ τὰ διάφορα μέρη, σχηματίζαν καραβάνια καὶ κατέφθαναν στὴν ἱερὰ πόλι.

Ὁλος ὁ λαός, ποὺ προερχόταν ἀπὸ τὰ διά-

φορα μέρη τοῦ κόσμου –διότι ἀνέκαθεν οἱ Ἰουδαῖοι ἦταν διασκορπισμένοι παντοῦ πάνω στὴ γῆ–, ζοῦσε μὲ μιὰ ἐπιθυμία· ἤθελαν νὰ δοῦν τὸν Ἰησοῦν. Εἶχαν ἀκούσει πολλὰ γι' αὐτὸν καὶ εἶχαν ζωηρὸ ἐνδιαφέρον νὰ τὸν γνωρίσουν. Γι' αὐτὸ, μόλις ἀκούστηκε ἀπὸ στόμα σὲ στόμα ὅτι **ὁ Ἰησοῦς ἔρχεται στὰ Ἱεροσόλυμα**, σείστηκε ὅλη ἡ πόλις καὶ ὅλοι βρέθηκαν ἐκεῖ. Ἐρχεται ἐκεῖνος, ποὺ ὅπου ἀγγίζει τὰ ἁγία του χέρια διώχνει κάθε λογῆς ἀσθένεια. Ἐρχεται ἐκεῖνος, ποὺ ἔδωσε τὸ φῶς στοὺς τυφλοὺς, τὰ πόδια στοὺς κουτσοὺς, τὴν υἰεὶα σὲ κάθε ἀσθενῆ. Ἐρχεται ἐκεῖνος, ποὺ μὲ μιὰ προσταγὴ του τὰ δαιμόνια φεύγουν μακριὰ. Ἐρχεται ἐκεῖνος, ποὺ μ' ἕνα λόγο του κάνει νὰ χορταίνουν χιλιάδες ἄνθρωποι. Ἐρχεται ἐκεῖνος, ποὺ ἡ διδασκαλία του εἶνε πιὸ γλυκεῖα κι ἀπ' τὸ μέλι. Ἐρχεται ἐκεῖνος, ποὺ καὶ τὸ θάνατο ἀκόμη νίκησε καὶ ἀνέστησε τὸ Λάζαρο. Ἐρχεται ὁ Διδάσκαλος, ἔρχεται ὁ Ἰατρός, ἔρχεται ὁ Σωτὴρ, ἔρχεται ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ.

Ὁ λαὸς εἶνε ἀσυγκράτητος. Βγαίνει γιὰ νὰ τὸν προῦπαντήσῃ. Τί κοσμοπλημμύρα, **τί ὑποδοχὴ ἦταν ἐκείνη!** Κανένα βασιλέα δὲν ὑποδέχθηκαν ποτὲ ἄνθρωποι μὲ τόσον ἐνθουσιασμὸ μὲ ὅσον ὑποδέχθηκαν οἱ Ἰουδαῖοι τὸν Χριστὸ τὴν ἡμέρα τῶν Βαΐων. Ἄλλοι ἄπλωναν κάτω τὰ ροῦχα τους, ἄλλοι ἔστρωναν τοὺς δρόμους μὲ κλαδιά, ἄλλοι κρατοῦσαν στὰ χέρια βάρια καὶ κλαδιά ἐλιάς καὶ τὰ ἔσειαν. Καὶ ὅλοι ζητωκραύγαζαν καὶ ἔλεγαν· «**Ἰωαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ**» (Ἰω. 12,13).

Ἄλλ' **ὁ Κύριος δὲν ξυπάζεται** ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑποδοχὴ. Ἀτάραχος, γαλήνιος, πρᾶος ὅπως πάντοτε, ἀντιμετωπίζει τὴν πλημμύρα αὐτὴ τοῦ λαϊκοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Τὸ πιὸ χαρακτηριστικὸ εἶνε, ὅτι ὁ Ἰησοῦς μόλις ἀντίκρουσε τὴν

πόλι «**ἔκλαυσε**» (Λουκ. 19,41). Ὡ τὰ δάκρυα αὐτὰ τοῦ Ἰησοῦ, πόσο δὲν μᾶς διδάσκουν! Ὁ Ἰησοῦς ἔκλαυσε, διότι ὡς Θεὸς ποὺ εἶνε ἐγνώριζε, ὅτι ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια τὰ Ἱεροσόλυμα, ἡ μεγάλη καὶ ἱερὰ πόλις, θὰ καταστραφῶν ἐκ θεμελίων. Οἱ δρόμοι, τὰ ὄμορφα σπίτια της, ὁ λαμπρὸς ναός, ὅλα θὰ γίνουν ἕνας σωρὸς λιθάρια, κ' ἐκεῖ ποὺ τώρα εἶνε χτισμένα τὰ μέγαλα θὰ ὀργώσῃ τῆ γῆ τὸ ἀλέτρι. Προβλέπει τὴν φοβερὴ καταστροφή τῆς ἁγίας πόλεως καὶ κλαίει. Κλαίει ἀκόμη, διότι ξέρει πῶς ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ λαοῦ αὐτοῦ εἶνε προσωρινός, ἐφήμερος, καὶ πολὺ γρήγορα θὰ ἐξατμισθῆ. Σήμερα φωνάζουν τὸ «**ὠσαννά**», ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες θὰ φωνάξουν τὸ «**Ἄρον ἄρον, σταύρωσον αὐτόν**» (Ἰω. 19,15). Σήμερα στρώνουν τὰ ρούχα τους, ἀλλ' αὔριο θὰ τὸν ὑβρίσουν καὶ θὰ τὸν ἐξευτελίσουν. Σήμερα τὸν ὑποδέχονται μὲ βᾶϊα, ἀλλ' αὔριο θὰ τὸν συλλάβουν μὲ ξύλα καὶ ῥόπαλα. Προβλέπει τὴ μεταβολὴ αὐτῆ τοῦ λαοῦ καὶ κλαίει· γιατί ὁ λαὸς αὐτὸς δὲν ἔχει σταθερὲς ἀρχές καὶ πεποιθήσεις· μοιάζει μ' ἕνα κύμα, ποὺ ἡ κίνησί του ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐκάστοτε πνοὴ τοῦ ἀνέμου.

* * *

Ὁ Ἰησοῦς ζητάει ἀποφασισμένους ἀκολουθούς ποὺ νὰ εἶνε **συνειδητὰ ἀφωσιωμένοι** σ' αὐτόν· δὲν θέλει φανατικούς ὀπαδοὺς καὶ νευρόσπαστα. Θέλει νὰ ἔχουν ἐπίγνωσι καὶ βαθειὰ πεποίθησι· ὄχι ἐξωτερικὲς ἐκδηλώσεις, πομπώδεις ὑποδοχές, εὐκολες ζητωκραυγὲς καὶ φτηνὰ χειροκροτήματα.

Ἄς τὸ προσέξουμε πολὺ αὐτό. Διότι κ' ἐμεῖς ἐτοιμαζόμαστε νὰ ὑποδεχθοῦμε σήμερα τὸν Κύριο. Τὸ βράδυ ἡ Ἐκκλησία μας θὰ μᾶς καλέσῃ νὰ ψάλουμε «**Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός...**» (τροπάρ. Μ. Δευτ. κ.έ.). Ἔρχεται γιὰ νὰ εἰσέλθῃ ὄχι στὰ Ἱεροσόλυμα ἀλλὰ στὴν καρδιὰ κάθε πιστοῦ. Πῶς; Διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς θείας κοινωνίας. Ἔρχεται γιὰ νὰ μεταδώσῃ τὸ σῶμα καὶ αἷμα του σὲ κάθε Χριστιανό. **Ἄς ἐξέλθουμε λοιπὸν νὰ τὸν προῦπαντήσουμε.** Ἀλλὰ πῶς θὰ τὸν προῦπαντήσουμε; Ἄν ἦταν βασιλιᾶς, ἂν φοροῦσε κορώννα στὸ κεφάλι, ἂν καθόταν σὲ ἄμαξα πολυτελεῖ, ἂν εἶχε ὑπασιπαστὰς καὶ ἀκολούθους, θὰ τὸν ὑπεδέχονταν μὲ στρατιωτικὴ παράταξι, μὲ σημαῖες, μὲ φωνῆς καὶ ζητωκραυγὲς. Ἄλλ' ὄχι· ὁ Χριστὸς δὲν θέλει τέτοιες ἐπιδείξεις, ποὺ δὲν ἔχουν κανένα νόημα. Κατ' ἄλλο τρόπο ζητεῖ νὰ τὸν ὑποδεχθοῦμε. Πῶς θέλει νὰ τὸν ὑποδεχθοῦμε;

Εἶνε ὁ **ταπεινός**. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὸν ὑποδεχθοῦμε μὲ ταπεινώσι. Ὅχι νὰ ρίξουμε

στοὺς δρόμους τὰ φορέματά μας, ὅπως οἱ Ἰουδαῖοι, γιὰ νὰ περάσῃ ἀπὸ πάνω ὁ Χριστὸς· αὐτὸ εἶνε εὐκόλο. Τὸ δύσκολο εἶνε νὰ ρίξουμε κάτω τὸν ἐγωισμό μας. Ἡ ταπεινώσις εἶνε τὸ χρυσὸ χαλί, ποὺ ὅλοι μποροῦμε νὰ στρώσουμε γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τοῦ Χριστοῦ. Ὅσοι πολεμοῦν τὸν ἐγωισμό, ὅσοι ἀγωνίζονται νὰ εἶνε ταπεινοί, αὐτοὶ ὑποδέχονται μὲ τὸν καλύτερο τρόπο τὸ Χριστό. Ἄν ὁ ἐγωισμὸς διώχῃ μακριὰ τὸ Χριστό, ἡ ταπεινώσις τὸν ἐλκύει καὶ τὸν φέρνει πολὺ κοντά.

Ὁ Χριστὸς ἀκόμη εἶνε ὁ **καθαρὸς** καὶ ὁ **ἅγιος**! Γι' αὐτὸ ὅσοι θέλουν νὰ ὑποδεχθοῦν τὸ Χριστό, ἄς φροντίσουν νὰ καθαρίσουν σῶμα καὶ ψυχὴ ἀπὸ κάθε μολυσμὸ τῆς ἁμαρτίας. Ὅπως τὶς μυρωδιές, τὰ ἀρώματα, τὰ βάζουμε σὲ καθαρὰ δοχεῖα, ἔτσι καὶ τὸ οὐράνιο μύρο, τὸν Χριστό, πρέπει νὰ τὸν βάλουμε σὲ μέρος καθαρὸ. Ὅχι σ' ἕνα σταῦλο, ἀλλὰ σ' ἕνα τόπο ποὺ ν' ἀστράφτῃ ἀπὸ καθαρότητα.

Ἡ καρδιά μας, μὲ ἄλλα λόγια, πρέπει νὰ καθαρισθῆ κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ κατοικήσῃ μέσα ὁ Χριστός. Ἡ καρδιά μας! Ἰδοὺ, ἀγαπητοί μου, τὸ σαλόνι, στὸ ὁποῖο ὁ Κύριός μας περιμένει νὰ τὸν ὑποδεχθοῦμε καὶ νὰ τὸν φιλοξενήσουμε «**ἐρχόμενος ἐπὶ τὸ ἐκούσιον πάθους**» (ἀπόλ. ὄρθρ. Μ. Δευτ. κ.έ.), καθὼς ἔρχεται νὰ πάθῃ μὲ τὴ θέλησί του γιὰ τὴ σωτηρία μας.

* * *

Ἀγαπητοί μου! Ἐὰν σᾶς ἔλεγε κάποιος, ὅτι Ἄποψε στὸ σπίτι σου θὰ ἔρθῃ νὰ μείνῃ ὁ βασιλιᾶς, θὰ τὸ θεωρούσατε αὐτὸ μιὰ μεγάλη τιμὴ, ἀλλὰ καὶ θὰ καταβάλλατε κάθε προσπάθεια καὶ θὰ κάνατε κάθε θυσία, ὥστε στὸ σπίτι σας νὰ εἶνε ὅλα καθαρὰ. Ἀλλὰ νά, ἐγὼ σήμερα μὲ τὰ φτωχὰ τοῦτα λόγια σᾶς μεταδίδω μιὰ πιὸ μεγάλη εδῆσι· σᾶς εἰδοποιῶ, ὅτι **ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς!** Θέλει νὰ μείνῃ - νὰ κατοικήσῃ στὴν καρδιὰ τοῦ καθενὸς ἀπὸ μᾶς.

Ἄς βγοῦμε λοιπὸν νὰ προῦπαντήσουμε τὸν Κύριό μας. Ἄς τὸν ὑποδεχθοῦμε ὄχι μὲ ψεύτικα ἀποθέματα ἐνθουσιασμοῦ, ποὺ σβήνουν σὰν ρουκέττες. Ὅχι. Ἄς τὸν ὑποδεχθοῦμε μὲ τὸν τρόπο ποὺ τοῦ ἀρέσει, **μὲ ταπεινώσι καὶ καθαρότητα**. Καὶ μὲ εὐγνώμονα καρδιὰ ἄς τοῦ ποῦμε κ' ἐμεῖς τὸν δοξολογικὸ ὕμνο·

«**Ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου**». Χριστέ, εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν καρδιῶν μας. Σ' ἐσένα καὶ μόνο σ' ἐσένα ἀρμόζει δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**